

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

Δημοσιεύθηκε επί τέλους στην Έφημ. της Κυβερνήσεως της 13 Νοεμβρ. τὸ νομοθετικὸ διάταγμα «περὶ καταστάσεως ἐξωγάμων τέκνων». Τὸ νέο διάταγμα κυρώνει καὶ τροποποιεῖ τὸ νομοθετικὸ διάταγμα τῆς 17 Ἰουλίου 1926 πὸν εἶχε ἐκδώσει ἡ κυβέρνηση Παγκάλου.

Πρέπει βέβαια νὰ ὁμολογήσουμε διὲς μὲ τὸ διάταγμα αὐτὸ συμπληρώνεται ἓνα μεγάλο κενὸ πὸν παρουσίαζε ὡς τώρα ἡ νομοθεσία μας, ἀγνοώντας τέλεια τὴν ὑπαρξὴ παιδιῶν πὸν γεννήθηκαν ἔξω ἀπὸ τοὺς τύπους τοῦ νόμιμου γάμου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁμως λυπούμαστε πολὺ βλέποντας νὰ παίρνει ὁ νόμος αὐτός, ἔπειτα ἀπὸ τόσες προσπάθειες καὶ τόσες περιπέτειες, μιὰ μορφή τόσο συντηρητικὴ, νὰ φανερώσει μιὰ τέτοια δειλία τοῦ νομοθέτη πὸν φαίνεται διαρκῶς σὰ νὰ προσπαθεῖ νὰ βροῖσκει διέξοδο στοὺς καυμένους τοὺς ἄντρες πὸν ἔτυχε νὰ παραπειστοῦν καὶ νὰ παραπλανηθοῦν ἀπὸ γυναῖκες πονηρῆς καὶ νὰ περιπέσουν σὲνα ἀμάρτημα ὄχι δὲ καὶ τόσο σοβαρὸ καὶ νὰ φέρουν στὸν κόσμον ἓνα παιδί.

Βέβαια περιμέναμε νὰ ἰδοῦμε τὸ νόμον αὐτὸν νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς πολὺ ἀριστερῶς ἀπὸ τὸ βιαστικὸ καὶ ὄλως διόλου προσωπικὸ διάταγμα τῆς δικτατορίας. Κι' ὄχι μόνο ἀριστερῶς ἀλλὰ καὶ δικαιότερος καὶ τολμηρότερος. Δικαιότερος γιὰτὶ θᾶπρεπε νὰ ἔχει πρὸ πάντων σκοπὸ νὰ προστατέψει παιδιὰ πὸν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά εἶναι ἐγκαταλειμένα στὴν τύχη τους ἀπὸ τὸν πατέρα τους, ἀπὸ τὴν ἄλλη, 99 ο)ο ἔχουν μητέρα φτωχεῖα, ἀμόρφωτη, βιοπαλαίστρια. Γιὰτὶ βέβαια ἡ πλούσια ἀστὴ ξέρει πολὺ καλὰ νὰ προλάβει τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία αὐτοῦ τοῦ τρίτου πὸν ξεφυτρώνει ἀκάλεστος νὰ χαλάσει τὴ ζωὴ της, νὰ τῆς δημιουργήσει ἱστορίας μὲ τὸ συγγενο-

λόγι της, νὰ τῆς τσαλακατήσῃ τὴν ὑπόληψή της στὸν καθὼς πρέπει κύκλον της. Ὁ νομοθέτης λοιπὸν τοῦ νέου διατάγματος πολὺ λίγο συλλογίστηκε τὴ φτωχὴ καὶ ἀμόρφωτη κοπέλλα πὸν εἶναι τόσο εὐκολο νὰ παραπλανηθῆ ἀπὸ τὰ δολερὰ λόγια τοῦ γλεντζέ, πὸν πολὺ λίγο σκοτίζεται γιὰ τὸ τι θάπογίνει τὸ ἀνόητο ὄψμα του.

Τώρα ὁ γλεντζέ, πὸν θὰ τὸν εἶχε ἀνησυχήσει ἴσως ἡ ἀπειλὴ τοῦ νέου νόμου, μπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἀτάραχος καὶ νὰ γλεντᾷ ἀκόμο πῶς ἀτάραχα, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξει διὲς δὲ ζοῦσε τέσσερις μῆνες συνεχῶς μὲ τὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ του, (τὶ νερὸ σηκώνει αὐτὸ τὸ ἄρθρον !)

Ἄν τύχει μάλιστα καὶ εἶναι παντρεμμένος, δὲν ἔχει παρὰ νὰ φροντίζει νὰλλάζει κάθε τρεῖς μῆνες ἐρωμένη καὶ δὲν ἔχει νὰ πάθει ἀπολύτως τίποτε ἔστω κι ἂν μὲ κάθε μιὰ φέρνει στὸν κόσμον κι ἀπὸ ἓνα παιδί. Γιὰτὶ μόνο ἂν εἶναι «κοινῶς γνωστὴ συμβίωσις τοῦλάχιστον ἐνὸς ἔτους» «τεκμαίρεται ἡ πατρότης».

Τὸ ἄρθρον αὐτὸ πὸν ἀποτελοῦσε τὸ σκοτεινότερον σημεῖον τοῦ διατάγματος πὸν εἶχε δημοσιευτῆ τὸν καιρὸ τῆς δικτατορίας μένει σχεδὸν αὐτοῦσιο. Καὶ πρέπει ν' ἀναφέρομε πρὸς τιμὴ τοῦ προέδρου τῆς Εἰδικῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ κ. Βοκοτοπούλου, διὲς, ὅταν ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Συνδέσμου μας πὸν τὸν ἐπισκέφτηκε τοῦ ὑπέδειξε διὲς ἦταν ἀνάγκη νὰ σβυστῆ τὸ ἄρθρον αὐτὸ πὸν ἦταν ὄλως διόλου ἀνήθικο, ὁ κ. Βοκοτόπουλος ἀπάντησε: «Εἶμαι συμφωνότατος. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ εἶναι πῶς ἀχρεῖοι οἱ παντρεμμένοι».

Ἐνα ἄλλο σημεῖον ἀδύνατον τοῦ νόμου εἶναι διὲς δὲ δίνει σχεδὸν καμιά ἀναδρομικὴ ἰσχὺ, δηλ. μόνο τὰ

ἑξώγαμα παιδιά πού γεννήθηκαν μετὰ τὴν 31 Ἰου-
λίου 1926 ἔχουν δικαίωμα νὰ ζητήσουν ν' ἀναγνωρι-
στοῦν ἀπὸ τὸν πατέρα τους. Κι' αὐτὸ ἀκόμα δείχνει
ὅτι ὁ νομοθέτης κοίταξε μὲ κάθε τρόπο νὰ καταχυρώ-
σει τὰ συμφέροντα τοῦ πατέρα καὶ ἐλάχιστα ἐνδιαφέ-
ρηκε γιὰ τὰ ἴδια τὰ παιδιά· πὺν μόνο σαυτὰ ἔπρε-
πε νὰ ποβλέπει καὶ σὲ τίποτε ἄλλο. Γιατὶ ὁ νόμος αὐ-
τὸς δὲν εἶναι ποινικὸς οὔτε σκοπὸ ἔχει νὰ τιμωρήσει
τοὺς γονεῖς ἀλλὰ ἀπλούστατα ν' ἀποδώσει στὸ παιδί
καὶ τοὺς δυὸ φυσικοὺς του προστάτες.

Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα κατὰ τὴ γνώμη μας
εἶναι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ νομοθέτη νὰ ξεχωρίζει τις κοινω-
νικὲς τάξεις τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας εἰς βάρος τοῦ
παιδιοῦ. Κατὰ τὸ ἀρθρ. 18 § 1, τὸ παιδί ἔχει δικαίωμα
ν' ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του ἐκπαίδευση ἀνάλογη
μὲ τὴν κοινωνικὴ τάξη τῆς μητέρας. Αὐτὸ εἶνε τε-
ρατώδες. Ὡς τώρα νομίζαμε ὅτι κάθε παιδί σὲ ὅποιαν
τάξη κι' ἂν ἀνήκει μπορεῖ νὰ μορφωθῇ ὅσο τοῦ ἐπι-
τρέπουν τὰ οἰκονομικά του μέσα. Ὁ νόμος αὐτὸς κα-
ταδικάζει τὸ παιδί ἐνὸς ἑκατομμυριοῦχου νὰ μείνει
μὲ τὴ στοιχειώδη ἐκπαίδευση τοῦ δημοτικοῦ σχολείου
ἐπειδὴ ἔτυχε ἢ μητέρα του νὰ εἶναι ὑπηρετήτρια !

Δὲ θέλομε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ἔχει καὶ μερικὰ καλὰ
σημεῖα ὁ νέος νόμος. Καὶ πρὸ πάντων ἦταν ἀπαραί-
τητο ἐπὶ τέλους νὰ γίνῃ μιὰ ἀρχὴ καὶ νὰ συνηθίσουν
λίγο καὶ στὸν τόπο μας οἱ ἄνθρωποι νὰ φέρουν τις
εὐθύνες γιὰ τις πράξεις των. Λυπᾶται κανεὶς ὅμως νὰ
βλέπει διαρκῶς σὲ μᾶς αὐτὴ τὴ δειλία, αὐτοὺς τοὺς
αἰώνιους δισταγμοὺς μπροστὰ σὲ κάθε τιπὸν εἶναι και-
νούργιο γιὰ τὸν τόπο μας. Ἔτσι, μὲ τις ἐπιφυλάξεις,
μὲ τοὺς περιορισμοὺς, μὲ τις αἰώνιες διεξόδους πὺν
ἀφίνει ἢ νομοθεσία, καταντᾷ ἕνας νόμος καθαντὸ εὐ-
εργετικὸς, νὰ εἶναι δῶρον ἄδωρον γιὰ κείνους ἀκριβῶς
πού εἶναι προορισμένους νὰ εὐεργετήσῃ. Αὐ. Θ.